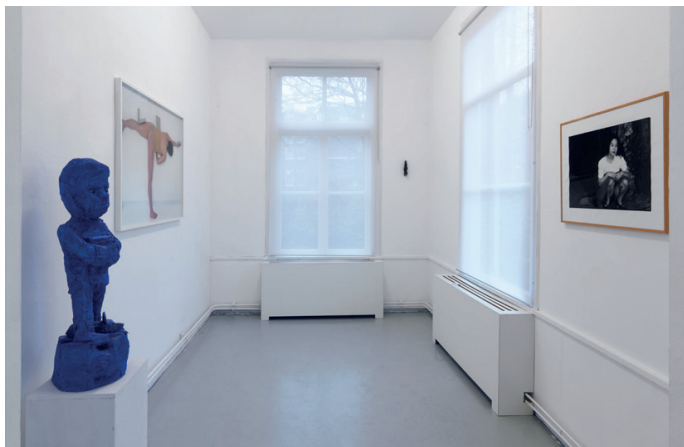

De binnenrijm van de conservator

CuratedBY heet de expositie in Bradwolff Projects en maakt meteen duidelijk waar het hier over gaat: de rol van de curator. In hun eigen woorden: 'Waar ligt de grens tussen het kunstwerk, de context en de curator?' Een tentoonstelling is gemaakt door Christine van den Bergh en Yvonne Yzermans, curatoren die uit hun eigen collectie putten en daar een samenstelling van maakten.

Open de deur van het gebouw en een man staart je aan, met een hond aan zijn voeten. 'Dus jij houdt de wacht', zeg ik zacht tegen de hond. Hij en zijn baas zijn beschilderd met het blauw van Yves Klein. Klein blijft door mijn hoofd spoken tijdens het kijken naar deze tentoonstelling.

Ik denk na over de grens tussen het kunstwerk, de kunstenaar en de curator. De curator is afgelopen decennia een zelfstandige denker geworden, zoveel is duidelijk. De tentoonstellingsmakers verwijzen naar Harold Szeeman; een curator die in 1969 zijn rol als onafhankelijk curator in de kunstwereld introduceerde. Op documentatiemateriaal zie je Szeeman voornamelijk aan het werk tussen kunstenaars. Dat beeld is congruent met wat je verder over hem kunt vinden: iemand die een autonome ruimte creëert met kunstwerken en in samenwerking met kunstenaars, hij zorgt voor een tussenruimte, om te vertellen en te bespiegelen.

De autonome houding van Szeeman zie ik terug in deze tentoonstelling. Twee curatoren die een onafhankelijke ruimte hebben gecreëerd; een zorgvuldige dialoog. Een dialoog die eendrachtig is, een evenwicht behoudt tussen betekenis, beeld en symboliek.

Door de ruimte heen lopen onzichtbare lijnen die de werken met elkaar verbinden. De werken bezitten een binnenrijm. Zonder uitzondering staan de kunstwerken visueel sterk op zichzelf, de beelden zijn sprekend en hebben niet veel uitleg nodig. Die is er dan ook niet. De kunstwerken zijn zo geplaatst - tegenover en naast elkaar - dat ze nadrukkelijk een relatie met elkaar aangaan. Foto's met lichamelijke exposure hangen tegenover elkaar, sculpturen kijken naar schilderijen,

kleuren communiceren met elkaar. Er is een gevoel van een zware binnenwereld, die op lichte wijze wordt verbeeld in de werken. En verwarring lijkt hier een onderliggend thema.

De manier van communicatie en plaatsing lijkt op de wijze van Rudi Fuchs zijn tentoonstellingen. Ik dacht aan zijn tentoonstelling *Opwinding* in het Stedelijk Museum, 2015. Daarover schreef hij 'Als de werken in elkaars nabijheid hangen kun je hun eigenheid beter zien. Die eigenheid is wat musea aan hun bezoekers moeten laten zien.'

Door Fuchs zie ik meestal overeenkomsten in werken die ogenschijnlijk niets met elkaar te maken hebben. In deze tentoonstelling is het anders. De rol van het kunstwerk, de kunstenaar en de curator is weliswaar verschillend, in deze tentoonstelling lijken ze samen te smelten als een drie-eenheid. Ik vraag me af waarom dit zo aanvoelt, en kom terug bij Yves Klein.

Alle beelden in de ruimte zijn fysiek voelbaar. Enorm lichamelijk aanwezig. Wat Yves Klein bedoelde met 'beeldende gevoeligheid' of 'lege ruimtes': de aura die zichzelf verspreidt door de ruimte. Als je die gevoeligheid kunt begrijpen merk je dat deze kunstwerken met elkaar communiceren. Ze lopen over in elkaar, kijken naar elkaar. Je kunt als bezoeker gaan, en 's avonds praten ze nog steeds verder- of je nu geweest bent of niet.

Als dit het resultaat is van autonome conservatoren die met elkaar in gesprek gaan, zoals op de tentoonstellingstekst is geschreven, hoop ik dat dit gesprek nog vaker gevoerd zal worden.

curatedBY samengesteld door de tentoonstellingsmakers Christine van den Bergh en Yvonne Yzermans. Exposerende kunstenaars o.a. John Baldessari, Jan de Cock, Siert Dallinga, Iva Gueorguieva, Noritoshi Hirakawa, David Lindberg, Pere Llobera en Marc Raven.

Annemieke Gerrist
8 januari 2016